

Γιώργος Φερέτος: Αναμονή

Η δουλειά του Γιώργου Φερέτου είναι αδύνατο να σε αφήσει ασυγκίνητο. Αέναη επανάληψη, βαθιά μελαγχολία, απλότητα και ηρεμία. Αν μου ζητούσαν να περιγράψω με μια λέξη τη δουλειά του, θα επέλεγα τη λέξη ΗΣΥΧΙΑ. Μια εκκωφαντική ησυχία γεμάτη εσωτερικό παλμό και δύναμη. Εικόνες που σε προκαλούν να βυθιστείς στα μύχια του εαυτού σου και να αναζητήσεις την απλότητα της ύπαρξής σου.

Με αφορμή την νέα του έκθεση “Αναμονή” στην αίθουσα τέχνης [αγκάθι-καρτάλος](#) , ο ζωγράφος μας μίλησε για τη δουλειά του, τη ζωγραφική, την έμπνευση, τα υλικά, την αισθητική, το κοινό. Ακολουθούν οι σκέψεις του καλλιτέχνη απαλλαγμένες από ερωτήσεις και απαντήσεις.

Το θέμα στη ζωγραφική που κάνω είναι το **ψάρι** που έχει συμβολικούς χαρακτήρες. Το χρησιμοποιώ σαν σύμβολο αλλά πέρα από αυτό **προσπαθώ να διαπραγματευτώ με τα ζωγραφικά μέσα, με το σχέδιο, τον τόνο, το χρώμα και να βγει μια εικόνα όσο γίνεται πιο απλή, κατανοητή που να εμπεριέχει τα στοιχεία του πριμιτιβισμού. Να έχει κάτι το πρωτόγονο αλλά ταυτόχρονα και να μην είναι πρωτόγονη. Το ψάρι με βοήθησε πολύ να το δουλέψω και σαν φόρμα. Αυτό που επιδιώκω είναι όχι μόνο να λειτουργεί σαν σύμβολο αλλά και ο ζωγραφικός χώρος να δημιουργεί μια μαγεία, να έχει κάτι το μεταβατικό σε κάποια άλλη σκέψη ή σε κάποιο άλλο **συναίσθημα****

Σκοπός μου είναι η εικόνα να είναι άμεση στον θεατή, να μπορεί να πάρει το μήνυμα και να δημιουργείται το συναίσθημα που με ενδιαφέρει. Με προβληματίζει πως θα εμφανιστεί σήμερα η εικόνα. Αυτό που κυρίως με απασχολεί είναι πως εμφανίζεται σήμερα μια ζωγραφική αν έχει λόγο ύπαρξης, αν μπορεί να σταθεί μέσα σε αυτό που λέμε σύγχρονη ζωγραφική.

Είναι μια κοσμοθεωρία που έχει ο κάθε άνθρωπος, μια στάση απέναντι στην κοινωνία μας. Ότι κάνουμε στη ζωή μας προσπαθούμε να έχει άμεση σχέση με αυτό που είμαστε και αυτό που παράγουμε. Μπορεί να το πετυχαίνουμε ή όχι. Δεν είναι τυχαίο αυτό που διαλέγεις να κάνεις. Στη ζωγραφική προσπαθείς να είσαι ειλικρινής με τον εαυτό σου και θα σε οδηγήσει η ίδια η δουλειά σου σε αυτό.

Παίρνω κάτι και προσπαθώ να μην γίνει πειραματισμός αλλά να αρχίσει να παίρνει νόημα μέσα στο χρόνο. Κάθε περίοδο που αλλάζεις θέμα ή αλλάζεις προσέγγιση έχει να κάνει με τη συνέχεια. Το έργο μου είναι μια σπουδή πάνω στο ίδιο θέμα. Πιστεύω δεν θα αλλάξω ριζικά από την εικόνα που έχω βρει αλλά θα προσπαθήσω να υπάρχει μια εξέλιξη, όσο αφορά και το θέμα και τη φόρμα. **Αλλά αυτό που περισσότερο με ενδιαφέρει είναι η εξέλιξη που έχεις ανακαλύπτοντας πράγματα μέσα από τη δουλειά. Έχω στηρίξει τη δουλειά μου στη δουλειά. Σε αυτό που ανακαλύπτω και θεωρώ πως έχει ενδιαφέρον, σε αυτό που απορρίπτω και όλη την πορεία που έχει να κάνει με την τεχνική αλλά κυρίως με το να έρθει μια ισορροπία ανάμεσα στην τεχνική**

στην ιδέα και στο αποτέλεσμα.

Συνήθως δουλεύοντας αποκτάς μια τεχνική και αυτή ακριβώς την τεχνική είναι το θέμα τι θα την κάνεις. Πως θα παράξεις μια εικόνα που θα έχει ενδιαφέρον πέρα από αυτή. **Να μην δείχνει μόνο την τεχνική σου αλλά να αλλάζει, να σπάει το νόημά της, να μην είναι η τεχνική για την τεχνική.** Στην σύγχρονη τέχνη είναι έντονο αυτό. Είμαι αντίθετος σε αυτό και φαίνεται από αυτό που δημιουργώ, θέλω να έχω μια απόσταση από αυτήν τη τάση.

Κάρβουνο δουλεύω 15 χρόνια. Έχει μία θερμοκρασία, έχει μία ζέστη. Έχεις μία επαφή το κάρβουνο, έχει μία άμεση επαφή με τα χέρια. Συνήθως το δουλεύω σαν χρώμα. Και πιστεύω ότι αυτό εμφανίζεται στη δουλειά μου, παίρνει μία υπόσταση χρωματική. Δε μένει στο σχεδιασμό. Και με το λάδι – που αλλάζει η τεχνική- την εικόνα προσπαθώ να την κρατήσω περίπου στο ίδιο επίπεδο.

Η εικόνα συνήθως στην πορεία της δουλειάς εμφανίζεται. Και αλλάζει διαρκώς. Δεν έχει να κάνει με το χρόνο. Αλλά αλλάζει μέχρι που να είμαι ευχαριστημένος ή να πω μέχρι εδώ. Σίγουρα υπάρχουν έργα παλιά που τα βλέπεις και παίρνουν άλλο νόημα. Όταν το δουλεύεις ένα έργο αν δε δώσεις μία απόσταση χρονική να το δεις ξανά δεν μπορείς να το δεις καλά, δεν μπορείς να το

δεις άμεσα.

Ένα έργο τελειώνει όταν πεις τελείωσε. Μετά θα το δεις μέσα στο χρόνο και θα το δείξεις. Εκεί στην ουσία φεύγει από εσένα. **Όταν θα το κρεμάσεις κάπου και θα πεις εγώ παρουσιάζω αυτό και έχει ολοκληρωθεί το κομμάτι του. Όσο είναι μέσα στο εργαστήριο έχεις τη δυνατότητα να το ξαναδουλέψεις, να το ξαναδείς. Δεν έχει τελειώσει. Ενώ όταν το βάζεις σε μία έκθεση λες αυτό είναι. Εκεί τελειώνει. Και ο σκοπός είναι να το δείξεις. Μετά γίνεται ένα αυτιστικό πράγμα. Το κάνω για μένα – για μας το κάνουμε -αλλά αρχίζει και γίνεται ένας κύκλος. Πρέπει να το δείξεις και να φύγει από πάνω σου για να μπορέσεις και να προχωρήσεις.**

Αυτό με το θεατή που βλέπει ένα έργο είναι μεγάλη υπόθεση, πώς βλέπουμε ένα έργο, το κοινό υποδοχής που έχει αναφερθεί και έτσι. Εκεί είναι ένα άλλο κομμάτι στην ουσία που έχει να κάνει με τι δείχνει, την αισθητική που έχει ο κόσμος, σε ποιους αναφέρεσαι. Σίγουρα δεν είναι όλα για όλους. Άσχετα άμα είναι καλό ή κακό. Κάπου αναφέρεσαι ή το δείχνεις σε όλους, κάποιος θα το καταλάβει, κάποιος δε θα μπορέσει. **Μπορεί να χρειαστεί χρόνο να το δει, μπορεί και να το δει και να μην του αρέσει απλώς ή και να του είναι αδιάφορο.**

Η έκθεση θα διαρκέσει έως 14 Μαρτίου 2015

Δευτέρα έως και Παρασκευή 11:30 – 13:00 & Τρίτη, Πέμπτη,
Παρασκευή 19:00 – 20:30

και στη συνέχεια κατόπιν συνεννόησης με την γκαλερί